

bra 1934, a teraz žiada povolenie k zaisteniu výživného na druhý polrok, t. j. od 1. decembra 1934 do 1. júla 1935, nevybočuje exekučný návrh z medzí ustanovenia § 5 alimentáčného zákona a bolo mu prvým súdom právom vyhovené.

Čís. 14679.

Prípad, v ktorom z garančného prejavu zaručiteľa, že ručí štátu »za daňové dlhy určitej osoby, resp. za dane, ktoré jej budú vyrubené«, vyvodené bolo, že zaručenie vzťahuje sa i na dávku z majetku.

(Rozh. zo 7. XI. 1935, Rv IV 262/34.)

Daňový dlžník Štefan K. odsťahoval sa v r. 1923 do cudziny; finančná správa uvoľnila mu pri tej príležitosti hnutelnosti, zabavené pre daňové nedoplatky, keď sa žalovaná banka garančnou listinou z 20. decembra 1923 za neho zaručila po výšku 40.000 Kč všeobecne »za daňové dlhy resp. dane, ktoré mu budú vyrubené«.

Žalobe štátu o zaplatenie 40.000 Kč o b a n i ž š i e s ú d y, pokiaľ išlo o priame dane a daň z obratu, vyhoveľy, zamietly ju však, pokiaľ išlo o dávku z majetku, a to z toho dôvodu, že daňou je len opakujúca sa dávka, platená z príjmu a zárobku, kdežto dávka z majetku je jednorázovou dávkou, postihujúcou majetok, tak že sa na ňu zaručenie žalovanej banky, spomínajúce len daňové dlhy, nevzťahuje.

N a j v y š š í s ú d žalobe v celom rozsahu vyhovel. D ô v o d y :

Nezáleží na tom, či dávka z majetku podľa zákona zo dňa 8. apríla 1920 č. 309 Sb. z. a n. (pre Slovensko a Podkarpatskú Rús v znení vládneho nariadenia zo dňa 25. júna 1920, č. 424. Sb. z. a n.) je »daňou« v smysle určitého vedeckého systému.

Zákonodarná terminologia pozná síce jednotlivé druhy »daní«, ale sám v š e o b e c n ý pojem dane nie je pozitívnym právom samým nikde vymedzený, tak že ani to, že dávka z majetku bola nazvaná práve »dávkou« a nie »daňou«, nemožno posudzovať ako výraz nejakého zásadného a vecne významného rozlišovania medzi daňami a inakšími verejnými dávkami v prospech štátu. Že skutočne ide tu o púhy zjav v podstate len terminologický, vysvitá na pr. zo zákona zo dňa 16. marca 1921, č. 116 Sb. z. a n., ktorý nepochybne aj dávku z majetku radí medzi priame »dane« štátne. Tak je tomu aj v obecnej mluve, a ak prevzala tedý žalovaná banka prejavom zo dňa 20. decembra 1923 priame zaručiteľstvo zcela všeobecne za daňové dlhy (»adótartozás« resp. »kivetendő adó«) Štefana K. bez akéhokoľvek poukazu na jednotlivé druhy týchto daní, niet vôbec príčiny, aby sa z rámca tohoto ručenia vylučoval dlh na dávke z majetku, tým viac, keď podľa nezapreného tvrdenia žalujúcej strany došlo k zaručeniu žalovanej banky práve z tej príčiny, že finančná správa bránila spomenutému Štefanovi K. v odvezení hnutelného majetku z republiky do Maďarska, lebo mal značné nedoplatky na daniach, dávkach a poplatkoch, a teprv na záručnú listinu žalovanej banky zabavené hnutelnosti uvoľnila. Za tohoto stavu veci je zrejmé, že podľa úmyslu sa

mých strán byly uvedenými výrazmi záruční listiny »adórtartozás« resp. »adó« mienené nedoplatky »berné« a nie »daňové« v nejakom technickom (systematickom) smysle. Dôraz je tu nie na druhu týchto nedoplatkov, ale na výške záručnej sumy. Právom preto vytýka dovolacia žiadosť, že napadnutý rozsudok ustrnul na púhom slovnom znení výrazu bez ohľadu na zrejmy úmysel smluvných strán a bolo preto treba zmenou napadnutého rozsudku vzťahnúť zaručiteľský záväzok žalovanej strany aj na spornú dávku z majetku.

Čís. 14687.

Veriteľ nemôže svoju vzájomnú pohľadávku, ktorá podľa vyrovnania teprv v budúcnosti (do určitého dňa) má byť zaplatená, započítať na splatnú pohľadávku vyrovnacieho dlžníka, ktorá tomuto vznikla až po zahájení vyrovnacieho pokračovania.

(Rozh. z 8. XI. 1935, Rv III 847/34.)

Žalobník prenajal v svojom dome žalovaným byt za štvrtročné nájomné 6.500 Kč okrem vedľajších príplatkov. Žalovaní nájomné na II., III. a IV. štvrťrok 1932, splatné dňa 1. apríla, 1. júla a 1. októbra 1932, nezaplatili. Medzitým zahájené bolo na návrh žalovaných s účinkom od 26. júla 1932 vyrovnacie pokračovanie, ktoré bolo pravoplatne ukončené dňa 10. novembra 1932. Podľa obsahu vyrovnania mali žalovaní zaplatiť veriteľom 45% kvótu ich pohľadávok najpozdejšie dňa 1. júla 1934. Žalobník svoju pohľadávku do vyrovnania neprihlásil a vyrovnacieho pokračovania sa nezúčastnil. Nebolo sporné, že by dlžné nájomné s príplatkami činilo ku dňu podania žaloby, nehľadiac na vyrovanie, 24.272 Kč 15 h. Žalovaným vznikla však dňa 20. decembra 1932 vzájomná pohľadávka 10.624 Kč 20 h za dodanie nábytku žalobníkovi. Žalobník domáhal sa žalobou zaplata 8.029 Kč, počítajúc nájomné, splatné dňa 1. júla a 1. októbra 1932 a niektoré príplatky v plnej, vyrovaním nedotknutej výške, ostatok len vyrovnacou kvótou, započítavajúc však i nájomné, spadajúce pod účinky vyrovnania, na splatnú vzájomnú pohľadávku žalovaných. Žalovaní vzájomnou žalobou uplatňovali 3.356 Kč 85 h, nemietajúc najmä, že sa vyrovanie týka i nájomného, ktoré bolo splatné 1. júla 1932, teda pred zahájením vyrovnacieho pokračovania, a že nie je prípustné započítanie vyrovaním dotknutého a len 1. júla 1934 splatného nájomného na vzájomnú pohľadávku žalovaných, ktorá je už splatná.

Súd prvej stolice žalobe čiastočne vyhovel a odsúdil žalovaby zaplatiť žalobníkovi do 1. VII. 1934 a pod následkami § 67. vyr. por. 4.634 Kč 95 h s prísl. úrokami, vzájomnú žalobu žalovaných zamietol. Dôvody: Nájomné, ktoré sa stalo splatným už za vyrovnacieho pokračovania, nespadá pod účinok vyrovnania. V danom prípade je tedy žalobník oprávnený požadovať od žalovaných nájomné, pripadajúce na kvartál od 1. X. 1932 do 31. XII. 1932, v celej výške 6.500 Kč, ďalej poplatok za ústredné kúrie 767.35 Kč a konečne na ten istý kvar-